

I. 577.387.

Daj Mi... serce twoje

Biblioteka Narodowa
Warszawa

30001008313940

1946 203292

1.577.387.

Daj mi, synu mój,
serce twoje ¹

Wstęp.

Bóg jest miłość, ² jak określa św. Jan, Apostoł Miłości wcielonej. Życie Boże „wsobne“, tj. wewnętrzne, polega na nieskończonej miłości, jaka łączy trzy Osoby Boskie. Ta niepojęta miłość wzajemna Trójcy Przenajśw., wiecznie żywa i nieskończenie intensywna, stanowi wiekuiste szczęście Boga. Lecz i w Swym działaniu zewnętrznym, np. w stosunku do nas, ludzi, póki na ziemi żyjemy, Bóg jest także Miłością i to zawsze, bo nawet gdy nas karze za grzechy, czyni to jako Ojciec kochający Swe dzieci, choć nie zawsze możemy pojąć

1. Przysł 23,26.

2. 1 Jn 4,8

niezglębioną mądrość, z jaką nas Jego miłość prowadzi. A dokąd prowadzi? Do nawrócenia się i do dziecięcej dla Niego miłości.

*Zaprawdę powiadam wam, mówi Jezus, Miłość nasza, jeśli się nie nawrócicie i nie staniecie się jako dzieci (niewinne i miłujące), nie wnijdziecie do królestwa niebieskiego,*³ do królestwa wiecznej miłości, wiecznego uszczęśliwienia. Lecz jak się nawrócić najpraktyczniej i stać się dzieckiem Bożym? Wiele jest na to sposobów; przeobfite jest bogactwo środków, jakich nam dostarcza w tym względzie nasza wiara św.

W myśl jednak objawień udzielonych św. Małgorzacie-Marii Alacoque nabożeństwo do Najśw. Serca Jezusowego należy uważać za „ostatni wysiłek Jego miłości, pragnącej zlewać szczególniejsze łaski na chrześcijan ... przedstawiając im przedmiot i środek tak bardzo zdolny pobudzić ich do Jego wzajemnej miłości, a miłości głęboko pojętej. Ze wszech miar więc wskazaną jest rzeczą a poniekąd konieczną, by ludzie, a pierwsi wśród nich my, Polacy, zwrócili się do Najśw. Serca Je-

zusuwego, gdyż Ono jest obecnie „jedynym naszym ratunkiem...”

Trzeba jednak, by ten zwrot nasz do Serca Bożego był mocno oparty na wewnętrznej, **dogłębnej przemianie naszych dusz...** Otóż podobnie jak „poświęcenie się rodzin” istnieje też praktyka poświęcenia się dusz, tzw. „Petite consecration”, czyli „Małe”, a lepiej „Osobiste poświęcenie się Najśw. Sercu Jezusowemu”. Na tę praktykę jako szczególnie upragnioną przez Swoje Serce Pan Jezus wskazał nam już za czasów św. Małgorzaty-Marii, wskazuje na nią również obecnie (przez pewną duszę wybraną z naszego narodu...) Stolica św. tę praktykę bardzo zaleca w Encyklice „Misericordissimus”, dnia 8. V. 1928 r.

Istota

„Osobistego poświęcenia się”.

Według św. Małgorzaty to poświęcenie się stanowi zupełnie osobną praktykę, o którą Panu Jezusowi najwięcej chodzi w całym kulcie Jego Boskiego Serca i do której przywiązał On najwię-

ksze Swe obietnice. Papież PiusXI mówi, że „praktyka poświęcania samych siebie Boskiemu Sercu Jezusowemu **wybija się** spośród (innych) praktyk ściśle związanych z czecią Najśw. Serca”... Określić ją można tak: „Osobiste poświęcenie się” jest to szczególnie sposób uczczenia Najśw. Serca Jezusowego przez złożenie miłej Mu przez jakąś duszę **ofiary ze siebie**, polegającej najpierw na chętnym i radosnym uznaniu przyjęciu całkowitego nad nią panowania Jego miłości, a następnie i głównie na **życiu według Jego przykazań, zasad i pewnych życzeń**, by coraz ściślej jednoczyć się z Nim, odwzajemniać się Jemu miłością za miłość i wynagradzać za wyrządzone Mu krzywdy, w zamian zaś dostąpić licznych za to obletnic.

Obowiązki wynikające z „Osobistego poświęcenia się”.

1. Uważając się całkowitą własnością Serca Jezusowego żywić do Niego szczególniejsze nabożeństwo i na wszelki sposób „czcić, miłować i wielbić to Serce” przez całe życie aż do śmierci.

2. Wynagradzać Sercu Jezusowemu „za niewpzięczność wzgardę,

nieuszanowania, lekceważenie, oziębłość i świętokradztwa”, jakich doznaje w Najśw. Sakramencie od grzeszników; w tej intencji przyjmować Komunię św. wynagradzającą w każdy pierwszy piątek miesiąca (w razie przeszkody — w niedzielę po nim następującą) i odbywać co miesiąc tzw. „Godzinę św.”

3, „Wyrzekając się wszystkiego, co by Sercu Jezusowemu mogło się nie podobać”, planowo, za poradą stałego spowiednika, wyzbywać się przede wszystkim głównego grzechu (względnie wady) ewentualnie ćwiczyć się w odpowiedniej cnocie.

Dla wdrożenia się do tej pracy nad sobą doradza się prowadzić przynajmniej przez rok tzw. „Miesięczne adnotacje duchowne”.⁴

4. „Stosować się we wszystkim do świętych zasad Jezusowych”, tak w życiu prywatnym jak i publicznym, a zwłaszcza sumiennie spełniać obowiązki stanu. Słowem trzeba żyć na prawdę według boskiej nauki i ewangelicznej Chrystusa. Dlatego wskazane jest codziennie z rozwagą czytać Pismo św., zwłaszcza Ewangelię św., przez 15 mi-

4. Są do nabycia osobno.

nut — za co jest odpust 300 dni — a nadto poświęcać tyleż czasu na czytanie innych książek treści religijnej.

5. „Zwracać się do Najśw. Serca Jezusowego we wszystkich potrzebach z pokorą i pełną czcią, lecz zarazem z całą dziecięcą ufnością, zupełnie zdając się na Jego o nas troskę, jak dzieci na swego dobrego Ojca“.

6. Żywić „wielką miłość dla bliźnich, modląc się za nich jak za siebie samych“ oraz utrzymując z nimi jedność i pokój, „gdyż jest to jeden ze szczególnych skutków tego nabożeństwa, zjednoczenie serc poróżnionych i uspokojenie dusz“.

7. „W miarę całej naszej możności“ szerzyć kult Serca Jezusowego (zwłaszcza poświęcenie się Jemu dusz) a to przez rozmowy, listy, książki, ofiary na ten cel, a jeszcze bardziej przez modlitwę i cierpienie. „Oddawajmy się temu i nie szczędzmy w tym celu ani dobr ani życia“.

8. Codziennie od m a w i a ć akt osobistego poświęcenia się i wraz z nim nosić na sobie ze czcią wizerunek

Najśw. Serca Jezusowego,⁵ by w naszym sercu „odbić niejako Jego miłość, napęłnić je wszelkimi darami, jakimi (to Serce Boże) jest przepełnione, i by w nim (tj. w naszym sercu) wyniszczyć wszelkie nieporządne poruszenia“, jak wyjaśnia św. Małgorzata.

9. W każdy pierwszy piątek miesiąca odno wić swe poświęcenie się Sercu Jezusowemu, a więc wysłuchać Mszy św. w tej intencji, przystąpić do Komunii św. (łącznie z intencją wynagradzającą) oraz goręcej odmówić akt poświęcenia się.

10. Ze szczególnym nabożeństwem obchodzić uroczystości Bożego Ciała, Serca Jezusowego i Chrystusa-Króla, przystąpiwszy w te dni do Komunii św. Wskazane jest przygotowywać się do nich przez nowenny oraz gorliwie przyczyniać się do ich organizowania, by wypadły najwspanialej.

5. Nie można jednak tego noszenia traktować zabobonnie i uważać akt z wizerunkiem za jakiś talizman, chroniący od złego a za powiadający szczęście. Natomiast ma to przypominać duszy, że jest poświęcona Sercu Jezusowemu, ożywiać jej dla Niego miłość i pobudzać ją do spełniania jeszcze innych przyjętych na siebie obowiązków.

Obietnice Serca Jezusowego⁶ przywiązane do tej praktyki.

(Według św. Małgorzaty).

Obietnice osobiste.

1. „Pan nasz odsłonił... skarby miłości i łask dla tych osób, które Mu się poświęcą i ofiarują..., a skarby te są tak olbrzymie, iż nie potrafię tego wyrazić...”

2. „Boskie Serce jest... pewnym schronieniem dla wszystkich biednych grzeszników, którzy (nawracając się) zechcą tam się ukryć dla uniknięcia sprawiedliwości Boga...” — „Umieszczając ich na szczególnej liście Swego Serca Boskiego... Jezus zapewnia im zbawienie...” — „Niszcząc panowanie szatana w duszach..., nie pozwoli zginąć żadnej z tych wszystkich, które Mu się poświęcą...”

3. „Nabożeństwo do Najśw. Serca Jezusowego u tych wszystkich, którzy się Jemu poświęcą i ofiarują z zapałem, przyniesie obfity owoc i dokona wielkiej przemiany wewnętrznej.

4. W Sercu Jezusa „znajdą wszelką pomoc potrzebną w ich stanie...”

6. Pod warunkiem jednak spełnienia obowiązków i wytrwania w tym.

5. Otrzymają „błogosławieństwo niebios we wszystkich ich przedsięwzięciach.“

6. Serce Jezusa będzie dla nich „ulgą w pracy“, „mocą w słabości (i) najlepszym lekarstwem na wszelkie zło“.

7. Serce Jezusa będzie dla nich „pociechą w troskach, utrapieniach i smutkach“.

8. „Jako źródło wszelkich dóbr... zarażi wszystkim ich potrzebom“, w pierwszym jednak rzędzie — duchowym.

9. „W tym Sercu Najsw. znajdą miejsce, ucieczki w ciągu całego ich życia“.

10. „Boskie Me Serce szczególnie w godzinę ich śmierci stanie się bezpiecznym schronieniem“. — „Jakże słodko będzie umierać po życiu, w ciągu którego żywiło się czułe i usawiczne nabożeństwo do Najsw. Serca Jezusowego“.

11. „Pan nasz ukazał... wiele imion tam (w Sercu Swym) zapisanych za to pragnienie, z jakim pracują dla Jego chwały, i dlatego nie pozwoli nigdy ich stamtąd usunąć“.

12. Wielka obietnica: „W nadmiarze miłosierdzia Me go Serca obiecuję..., że

wszechmocna Ma miłość udzieli ostatecznej łaski pokuty wszystkim, którzy przystąpią przez dziewięć z rzędu pierwszych piątków miesiąca do Komunii św., tak iż nie umrą w Mojej niełasce ani bez Sakramentów⁷ i że Boskie Me Serce będzie dla nich bezpiecznym schronieniem w ostatnim momencie (ich życia)“.

Obietnice społeczne.

1. Wszystkim Jemu poświęconym „Boskie Serce wynagrodzi nie tylko ich osobiście, jak zapewnia św. Małgorzata, lecz także ich najbliższych (krewnych), na których Ono spogląda okiem miłosierdzia, by im przyjść z pomocą we wszystkich ich potrzebach, byle tylko oni zwracali się do Niego z ufnością“.

2. Osobiście poświęcając się Sercu Jezusowemu dusze „ściągają przez to potężnego obrońcę dla swej **Ojczyzny**. A właśnie trzeba... nie mnić potężnego (Obrońcy) dla odwrócenia gorczyw sprawiedliwego gniewu Bożego za tyle zbrodni, jakie się popełnia... To Boskie Serce stanie się dla niej (Ojczyzny) niewyczerpanym źródłem miłosierdzia“.

7. O ile te Sakramenty będą konieczne dla odzyskania łaski.

Oddźwięk obietnic Serca Jezusowego w Encyklikach papieskich.

1. „Wszyscy wierni... poświęcając się Boskiemu Sercu Jezusa znajdą w Nim ostoję niezdobytą przeciw niebezpieczeństwom duszy, które ich otaczają, moc ducha w obecnych udrękach Kościoła, wreszcie pociechę i otuchę niezachwianą wśród wszystkich swych strapien”. (Pius IX).

2. „Po tym akcie osoby, w których panuje poznanie i miłość Jezusa Chrystusa łatwo w sobie uczują wzrost wiary i miłości”. (Leon XIII).

3. „Ci, którzy znając Chrystusa nie dbają o Jego prawo i przykazania, będą mogli zapalić się przy tym Sercu płomieniem miłości”. (Leon XIII).

4. „Poświęceni będą mogli, znaleźć dla swej duszy i dla dusz im najbliższych szczęśliwość w tym i przyszłym życiu”. (Pius IX).

5. „Z tego wynagrodzenia przez poświęconych... wynikną wielkie i wspaniałe dobra nie tylko poszczególnych osób, lecz dla Kościoła, społeczeństwa i rodzin. Albowiem Sam Odkupiciel nasz obiecał św. Małgorzacie-Marii, że tych wszystkich, którzy w ten sposób

uczczą Jego Serce napełni o b f i t o ś c i a
task niebieskich.

Grzesznicy patrząc na tego, którego
przebodli (Por. Jn 19³⁷), wzruszeni...
„zwróca się do własnego serca“ (Por. Iz
46⁵), aby nie zatwardzieli w swych
grzechach...

Sprawiedliwi zaś staną się jeszcze
bardziej usprawiedliwionymi i uświęco-
nymi... “ (Pius XI).

Sposób „Osobistego poświęcenia się”.

1. Odbyc w którymś dniu (najlepiej
we czwartek) przed pierwszym piątkiem
miesiąca z głębszą skruchą s p o w i e d ź,
podkreślając to, co dotychczas najbar-
dziej raniło Serce Boże i co stanie się
przedmiotem planowej pracy wewnętrznej.

2. Z żarliwszym przygotowaniem się
i przejęciem „przystąpić w pierwszy pią-
tek miesiąca do **Komunii św.** w intencji
i na dowód poświęcenia się”.

3. „Po komunii św. (swymi słowami)
złożyć Sercu Jezusowemu ofiarę ze sie-
bie poświęcając Mu swe jestestwo, by
Mu służyło i przysparzało tyle chwały,
miłości i uwielbienia, ile tylko będzie
w naszej mocy”. Następnie, podczas tego

dziękczynienia odmówić z gorącością ducha a k t poświęcenia się.

4. Nałożyć na siebie poświęcony uprzednio wizerunek Serca Jezusowego wraz z aktem poświęcenia się, by je stale uż nosić.

5. Począwszy od tegoż dnia poświęcenia się z całą gorliwością życiem stwierdzać prawdziwą miłość ku Sercu Bożemu.

Akt osobistego poświęcenia się Najśw. Sercu Jezusowemu.

Ja (wymienić swe imię) oddaję i poświęcam Najśw. Sercu Pana naszego, Jezusa Chrystusa moją osobę i moje życie, moje uczynki, troski i cierpienia, nie chcąc odtąd używać żadnej części mego jestestwa, jeno aby czcić, miłować i wielbić To Serce. Mam niezłomną wolę całkowicie należeć do Niego i czynić wszystko z miłości ku Niemu, wyrzekając się z całego serca tego wszystkiego, co by Mu się mogło nie podobać.

Obieram więc Ciebie, o Najśw. Serce, za jedyny przedmiot mojej miłości za Opiekuna mego życia, za rekojmię mego zbawienia, za lekarswo na moją ułomność niestałość za (naprawienie wszystkich błędów mojego życia i za pewne schro-

nienie w godzinę mej śmierci. Bądź więc, o Serce pełne dobroci, moim prześlągnięciem wobec Ojca Ojca i odwróć ode mnie strzały Jego sprawiedliwego gniewu. O serce pełne miłości, w Tobie pokładam całą moją ufność, gdyż wszystkiego się obawiam po mojej słabości i złości, natomiast spodziewam się wszystkiego po Twojej dobroci.

Zniszcz więc we mnie wszystko, cokolwiek może Ci się nie podobać albo sprzeciwiać. Niech boska Twa miłość tak głęboko wniknie w me serce, bym nigdy nie mógł zapomnieć o Tobie, ani się od Ciebie odłączyć. Błagam Cię przez nieskończoną Twą dobroć, niech imię moje będzie zapisane w Tobie, gdyż pragnę, by całym mym szczęściem i najwyższą moją chwałą było żyć i umierać jako Twój wierny sługa. Amen".⁸

Zalety tej praktyki.

1. „Nie ma krótszej drogi do osiągnięcia doskonałości, ani bardziej pewnego środka zbawienia, jak zupełne poświęcenie się temu Sercu Bożemu“, gdyż to po-

8- Odpust trzech lat za każdy raz. Odpust zupełny pod zwykłymi warunkami za codzienne odmawianie przez cały miesiąc. S. Paen. Ap., 25. II. 1934.

święcenie się mocno pobudza duszę do wiernej Jemu służby i miłości.

2. Osobiste poświęcenie się ma duży wpływ na uświęcenie rodzin..., ma odrodzić duchowo całe narody... przygotowuje zarazem tryumf Kościoła św.

3. Osobiste poświęcenie się daje każdej duszy możność miłosnego wynagrodzenia Bogu za jej grzechy, co według Piusa XI jest ścisłym wszystkich obowiązkiem.

4. Ta praktyka doskonale dopomaga do ułożenia sobie planu życia wewnętrznego.

5. Osobiste poświęcenie się sprowadza w rzeczywistości szczególne łaski Serca Bożego...

Wnioski. O Czcicielu i Czcicielki Serca Jezusowego! Pan nasz i Zbawiciel Ukochany ma przepiękne zamiary względem nas i naszej Ojczyzny...! Ale trzeba, byśmy chętnym sercem odpowiedzieli na Jego boski zew...! Co najrychlej więc poświęćmy się Jego Sercu na sposób przez Niego Samego wskazany, a imiona nasze będą w Jego Sercu zapisane na wieki !

„Gorąco błagamy To Serce, by Królestwo Jego ustaliło się we wnętrzu wszystkich dusz...”

Gorliwie rozszerzajmy wiadomość choćby przez niniejszą instrukcję o szczególnym pragnieniu Serca Jezusowego, by dusze w tych naszych czasach z osobna Mu się poświęcały, a To Serce sprawi, iż ujrzymy zbliżające się Jego w naszej Ojczyźnie Królestwo Boże!

Źródła niniejszej instrukcji:

1. *Vie et oeuvres de sainte Marguerite-Marie Alacoque* par Mgr Gauthey, Archevêque de Besançon; tt. I—III, Paris 1920.

2. *Acta Sanctae Sedis et Acta Apostolicae Sedis*.

Miejsca przytoczonych tu cytat wskazane są w obszerniejszej broszurze pt.: *Osobiste poświęcenie się Najśw. Sercu Jezusowemu*.

Akt poświęcenia się, niniejszą instrukcją oraz broszurę wyżej wzmiankowana można nabyć we wszystkich księgarniach św. Wojciecha: Główny skład w „Księgarni Krakowskiej”, ul. św. Krzyża 13 w Krakowie oraz w klasztorach: SS. Wizytek na Krowoderskiej, SS. Sercanek na Garncarskiej i SS. Kanoniczek na Szpitalnej i u XX Jezuitów na Wesołej w Krakowie.

»Wszystko dla Ciebie, Najśw. Serce Jezusa«,
przez Niepokalane Serce Maryi
królującej nam na Jasnej Górze!
(Odpust 300 dni za każdy raz).

10. XI. 1945.

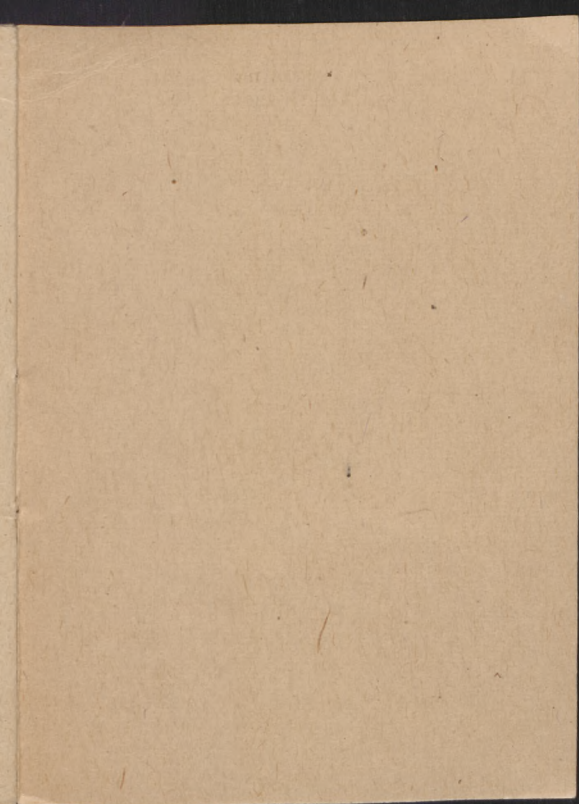
Nihil obstat.

X. Stanisław Smoleński,
cenzor.

Za zezwoleniem Władzy Duchownej w Krakowie.

Zakłady Graf. Zielińskich, Kraków, Karmelicka 16

M—05441 — 16. XI. 1945.

10. VII 46

Biblioteka Narodowa
Warszawa

30001008313940